

[Nyboe Andersen.]

fremsatte i sin fremsættelsestale, og ser gerne, om udenrigsøkonomiministeren kan udnytte den aktuelle situation efter det møde, der netop har været afholdt med deltagelse af de 10 landes ministre. Men vi er ikke forpligtet til at acceptere bestemte beslutninger inden for bestemte tidsfrister. Det er i den henseende meget belysende, hvad der siges i resolutionen af marts 1971, nemlig at „den økonomiske og monetære union fremtræder som et mål, der vil kunne nås i løbet af indeværende årti forudsat, at det nyder vedvarende politisk støtte hos regeringerne“.

Der kan altså ikke være tvivl om, at grundlovens ord om, at beføjelser kun kan afstås i nærmere bestemt omfang, er opfyldt. Vi skriver ikke under på ubestemte forpligtelser. Derimod går vi naturligvis ind i samarbejdet med den politiske hensigt at ville deltage også i den fremtidige udbygning på de vilkår, der kan opnås enighed om.

Lovforslagets § 3 sætter bestemmelser i EF-traktaterne i kraft her i landet i det omfang, de efter fællesskabsretten er umiddelbart anvendelige i Danmark. Ved afgrænsningen heraf spiller EF-dømstolens praksis en stor rolle, som det nærmere er omtalt i bemærkningerne til lovforslaget. Vi står her ved et væsentligt træk ved dette samarbejde sammenlignet med andre internationale organisationer. EF-samarbejdet bygger på retlige forpligtelser, som er underkastet kontrol og fortolkning af en international domstol. Derved er der skabt en sikkerhed for ligelig behandling af borgerne, uanset om de hører hjemme i store eller små medlemslande, en sikkerhed, som i alt for høj grad savnes i andre mellemfolkelige aftaler. Et af de gode fyndord, vi kan læse ude i vandrehallen, siger jo: loven binder, og loven gør fri. Det gælder på det internationale plan, ganske som det gælder i de hjemlige forhold. Et retsgrundlag under kontrol af en uafhængig domstol er simpelt hen alternativet til en vilkårlig magtudøvelse, og i den henseende har folkeretten alt for længe befundet sig på et underudviklet niveau sammenlignet med den nationale retsorden i de demokratiske lande.

I lovforslagets § 5 giver man vedkommende minister bemyndigelse til på sit om-

råde at fastsætte bestemmelser om, at der skal bortses fra lovgivningens krav om indfødsret, bopæl og hjemsted i Danmark, i det omfang dette er nødvendigt af hensyn til EF-reglerne om etablering, fri bevægelighed for arbejdskraft o. s. v. Det er praktiske hensyn, der har gjort det ønskeligt i en sådan bemyndigelsesparagraf at samle en række ensartede tilfælde, hvor lovændringer ville være eller ville blive nødvendige af hensyn til at afskaffe national forskelsbehandling. Umiddelbart synes det rimeligt at vælge den fremgangsmåde, der her er foreslået, men der kan måske være grund til under det kommende udvalgsarbejde at få lidt større klarhed over rækkevidden af denne bemyndigelse, og ikke mindst gælder det nok spørgsmålet om at ophæve bopælspligten, der jo ikke i samme grad som indfødsretskravet er nationalt diskriminerende.

Også § 6 bør vi se nærmere på under udvalgsbehandlingen. Den indeholder regler for folketingets deltagelse i beslutningsprocessen inden for Det europæiske Fællesskab, og det er meget vigtigt, at disse regler udformes og bliver administreret på en sådan måde, at folketinget ikke bare bliver underrettet om allerede truffne beslutninger i EF, men bliver inddraget i debatten om det danske standpunkt til fremtidige beslutninger. Jeg føler mig måske ikke helt overbevist om, at formuleringerne i § 6 er fuldt ud tilstrækkelige til at sikre dette.

Det hedder i første stykke, at regeringen afgiver beretning til folketinget om udviklingen i De europæiske Fællesskaber. Hvis man tænker sig, at denne bestemmelse i praksis bliver fulgt på lignende måde som et antal af de beretninger, folketinget allerede modtager på forskellige områder, kan det let blive ganske uden interesse. Vi har f. eks. hvert år en beretning om Nordisk Råds virksomhed til behandling, og denne behandling foregår på den måde, at der ikke er nogen, der begærer ordet, og der finder ikke noget udvalgsarbejde sted, men beretningen indgår simpelt hen i folketingets arkiv. Hvis det er noget lignende, man her har i tankerne, må man nok sige, at første stykke af § 6 er uden større værdi. Skal bestemmelsen få betydning, må beretningen være sådan, at den fører til en debat i tinget, ikke om de historiske fakta, den indeholder, men om de